

Sygn. akt V CNP 51/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie ze skargi interwenienta ubocznego G. Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. w
W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 marca 2014 r.

w sprawie powództwa D. K.

przeciwko V. Sp. z o.o. w M.

z udziałem interwenienta ubocznego G. Towarzystwa Ubezpieczeń S.A.

w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 2 kwietnia 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia interwenient uboczny wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wskazane przez skarżącego art. 233 § 1 w zw. z art. 245 k.p.c. wprost dotyczą ustaleń faktów i oceny dowodów. Przyznał to zresztą strona skarżąca zarzucając błędną ocenę wiarygodności i mocy dowodowej dowodów z dokumentów.

Również zarzut naruszenia art. 822 w zw. z art. 6 i art. 415 k.c. w istocie zmierza do podważenia ustaleń, dokonanych przez Sąd, w skardze zarzuca się bowiem, że Sąd błędnie przyjął, iż powód udowodnił wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej podczas gdy powód nie wykazał należytych dowodami, w tym dowodem z opinii biegłego, przesłanki wysokości szkody.

Z tych przyczyn skargę należało odrzucić (art. 424⁴ zd. 2 w zw. z art. 424⁸ § 1 k.p.c., por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).